

κόν, αποδεικνύον ότι δεν τον ενοχλούσε ούτε η διαβίωσις εν μέσω των Τούρκων. Πλείστοι ιστορικοί και μεταξύ αυτών και ο Γ. οντέν αναφέρουν ότι όλιγον μετά την άλωσιν της Τουλών όταν μετά την θανάτωσιν του Ροβεσπιέρου ανέληθη εις τό Παρίσι όπου έμενε εκτός ενεργείας, παρηγοιωμένος και άνευ χρημάτων έσκέφθη να μεταβή εις την Κων/πολιν και να προσφέρει τας υπηρεσίας του εις τόν Σουλτάνον αναλαμβάνων την διοργάνωσιν του τουρκικού στρατού. Τοίττο σημειώνεται και από τόν Γκοντέν και έλικυροείται με τόν αυθεντικώτερον τρόπον από τόν βαρόνον ντέ Β., τόν δημοσιεύσαντα «Μυστικά απομνημονεύματα διά τόν Ναπολέοντα Βοναπάρτην» εκδοθέντα εις τας Βρυξέλλας όταν ακόμη ο μέγας Κορσικανός έζη. 'Ο β ρόνος ντέ Β... άνηκε εις τόν κόσμον τόν περιτοχιζόντα τόν Βοναπάρτην, έζησε κοντά του και γνωρίζει όλας τας πράξεις του.

Τό ιστορικόν εινε τό εξής. 'Ο Βοναπάρτης θεωρούμενος ύποπτος από τό Διευθυντήριον, έχταταλειμμένος, επιτηρούμενος από κάθε δυνάμιν και εφοσκόμενος εις σκληράς οικονομικάς συνθήκας, έσκέπτετο να φύγη από την Γαλλίαν και να καταταχθί εις ξένον στρατόν. Κατ' αρχάς έσκέφθη την 'Ισπανίαν. 'Αλλ' εκεί δεν ένδιεφερόντο διά τά στρατιωτικά πράγματα. Εις την Γερμανίαν θά είχε πολλούς συναγωνιστάς. 'Ενώ λοιπόν εφοσάτο εις την άπορίαν της ελογίσις ενός τόπου, ένας φίλος του 'Αγγλος, ο Μπλίνκαμμ του έπρότεινε να μεταβή εις την Τουρκίαν.

— 'Αφησε την Ευρώπη, του έλεε. Τραβήξου στην Κωνσταντινούπολι. Θά σε συστήσω στους συγγενείς μου έχκατεστημένους εκεί. Τό εμπόριο που κάνουν τούς έχει εις σχέσεις με πρόσωπα ισχυρά του σουλτανικού στραγίου. 'Ισως εκεί θά γίνη ο δεύτερος τόμος του Μπόννεβαλ.

('Ο Μπόννεβαλ ήτο περίφημος τυχοδιώκτης του 17ου αιώνου. Γάλλος συνταγματάρχης κατέφυγε εις τόν ασταρικόν στρατόν όπου έπολέμησε κατά των Γάλλων υπό τόν πρίγκηπα Εδόνειον και τέλος κατέφυγε εις την Τουρκίαν όπου έξισλαμίσθη και έγινε στρατηγός του πυροβολικού με τόν τίτλον 'Αχμέτ πασάς).

'Ο Βοναπάρτης ένθουσιάζθη από την έμπνευσιν του Μπλίνκαμμ και του έλεε με χειραψίαν ενθουσιάζοντις.

— Εινε μιá αληθινή, μιá πολύ μεγάλη υπηρεσία που μου προσφέρετε, Μπλίνκαμμ. Θά πάω στην Τουρκία. Οι Τούρκοι από στρατιωτικής άπόψεως βοίσκονται μεταξύ των τελευταίων λαών. Τά λίγα που έξερουν τά όφείλουν εις Γάλλους καταπιεσθέντας και δυστυχείς όπως έγω. Αί λοιπόν ένας Γάλλος Κορσικανός θά τούς έκπολιτίση, θά τούς παντρέψη με την ευρωπαϊκή τακτική. Θά τούς κάμω να κερδίσουν τρεις αιώνας για να φθάσουν στο ύψος των άλλων έθνών.

Έλεε πολλά. 'Ο διάλογος εινε μακρός. 'Η όμιλία έγινε εις τόν κήπον του Παλαί—Ρουαγιάλ και ο Βοναπάρτης έφυγε με την άπόφασιν να ζητήσει την άδειαν να φύγη από την Γαλλίαν. Τά έπακολουθήσαντα ραγδαία τότε γεγονότα που άποκατέστησαν τόν δυσχεροεστημένον στρατηγόν και τόν έδωσαν ταχύτατα τας εύκαιρίας να γίνη δικτάτωρ της Γαλλίας, τόν έγαμαν ν' αναθεωρήση πολύ γλήγορα την άπόφασιν να παύει τόν ρόλον ενός Μπόννεβαλ.

Αυτά έγιναν τό 1793. Πέντε μόλις χρόνια πριν ο Ρήγας σκεφθή, ότι ο Βοναπάρτης του δυνατόν να γίνη έλευθερωτής της 'Ελλάδος.

Πιθανόν τά έχτειθέμενα άνωτέρω στοιχεία να μην εινε έντελώς ευχάριστα διά τους επιδιώκοντάς την άνευθεσιν φίλων της 'Ελλάδος και εκεί που δεν φαίνονται να υπάραχουν. 'Αλλ' η παραποσίσις της ιστορίας κατά τρόπον ώστε να κολακεύονται αι ματαιοδοξίαι των νεωτέρων όμοιάζει με την προσπάθειαν εκείνων που επιδιωρθάνουν και συμπληρώνουν παλαιούς πίνακας, διά να προσαρμόζονται εις τά σύγχρονα γούστα ενώ δεν έπιτυγάνουν τίποτε άλλο παρά να καταστρέφουν την γνησιότητά των. Τό όσαφελότερον εινε τό να δύνανται κανείς ν' αντιμωπολίτη την ιστορικην αλήθειαν. Και η συγκρίσις που προκαλεί η αλήθεια εινε η ήμιστέρα και η γονιμώτερα όλων.

Δ. Α. Κόκκινος

ΤΟ ΤΣΟΥΓΚΡΙΣΜΑ

Παραπονέθηκε κάποτε η άκοη στον άνθρωπο, γιατί κ' αυτή, όπως κ' η άλλες αισθήσεις, δεν καταλαβαίνει τίποτε, όταν αυτός πίνει κανένα ποτό.

— Με την άφή, του έλεε, πίνεις τό ποτήρι, με τη γεύσι γεύσαι τό ποτό, με την όρασι τό βλέπεις και με την όσφρησι τό μυρίζεις.

'Αναγνώρισε ο άνθρωπος τό δικήν της και από τότε άποφάσισε να τσουγκρίζη τό ποτήρι του όταν πίνει για ν' άκούη και η άκοη και να ίκανοποιείται.

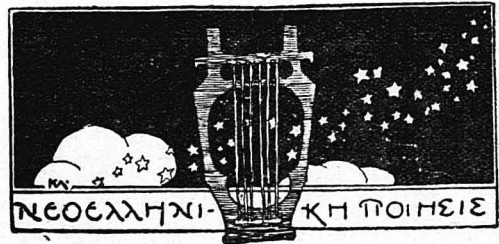
Παν. Καμπ.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ

'Αθροία καταφθάνουσιν εις τά γραφεία μας αιτήσεις έγγραφής νέων συνδρομητών.

Ότω προ ήμερών ένεγράφησαν και άνανέωσαν τας έγγραφάς των οι κάτωθι :

- Στ. Γαλιανάκης, 'Αρ. Παπαγεωργίου, 'Ελλη 'Ιακωβάτου, Νικ. Γκίκας, 'Ολυα Κτενι, Δημ. Σαμαροπούλης, Α. Δελτινένης, Κ. Βογιατζής, Έβγγ. Δανιάς, Γιάννα 'Αντωνιάδα, Μαρία 'Αλεξέτου, Γ. Φωτιανός, Γ. Μιχαλακάκης, Μήτσος Καρατζής, Α. Χαρίτος, Ι. Κωνσταντόπουλος, Θ. Κουτσοδημητρόπουλος, Γ. Σακοπούλος, Γ. Τσιμπούλιας, Μαρία Μπαμπούνάκη, Μ. Μπόνης, 'Αναστασία Κασάπη, Σ. Σπηλιόπουλος, Β. Συμπέτορος, Κατίνα Μπουντακη, Μιχ. Μασιγκάκης, 'Ιγνάτιος Βολιούλης, Μαρία Μεταλοπούλου, Μαρία Μανουέλου, Γ. Σκαρδάς.

ΠΡΙΜΑ Ο ΚΑΙΡΟΣ

Πρίμα ο καιρός' και τό παντί μου ισούω να ξανοίξω
Τό πέλαγος, που η γαλήνη γαλήνη είχε σιωπώ'
Και λέω Νεράιδες όδινες στα πλάτια του να ομίξω
Και λέω Νεφούδες του γυαλού εκ κύμα φτερωτά.

Τό λιμανάκ' εινε καίμωσ και πλάκα η σγαλιά του
Λές η άγκυρα τό νύχι της μου όίρνει στην καρδιά.
'Ω, οι Φλοιοβοί του μου δίνοντε φιλάκια ενός θανάτου
Κ' εινε η βαρκούλα μημά μου ομία στην άμμουδιά.

Πρίμα ο καιρός' και τό κουπί σκαρμός δέ θά σκλαβώνει,
Μηδέ τό δουάκι στη φωτιά θάάβει του χειρού'
Τό γραγαλάκι πρόσχαρο στο πέλαο θά φτεροίσι
Πουλίκα στην ψυχολία μου του ώρατου Καλοκαιριού...

[Τραγούδι της 'Ακροαλιάς]

Γιάννης Περγιαλίτης

ΠΑΡΑΚΑΛΙ

Τη νύχτα νύχτα τη βαθεία μην παίζεις τό καλάμι.

Γιομίζει ο λόγγος στέγαγμα, γιομίζει παραπότι,
γιομίζει η σιγάτα ούλο άπ' άγους και τό καλήρι γύρα.
Και γά τ' άκούω άχόσταγα και λαρομό δέν έγω.
με κροίσι ο πόθος σίχκομη και μέσα μου όλα τρέμουν.
Και για η ψυχή μου άρνιμι με και 'οχίεται με τό όνα.
Γιά όσκι, σίτζει μου η καρδιά, για πίνιμε η ένα κλάμα.
Μόσος άλλάγα ά βοίσκοσαι με και δέ βοίσκοσο' έρωσ.
'Από μακριά οι συντηρώ κ' από μακριά οε ποιώθω,
άκούω με τόν άγγό σου από και τόν καρδιοπαλιμό σου,
μαζι με τ' όλα αναγαλλώ και σγοροβίνω ως κείνα.

Και τό φροσολάλημα σκάνει τό λογομό μου
και λέρα στα βραχόκορφα τόν πάει, που κάποιο δειλι
ο' άγνάντερα πρώτη βοιά τά πράτα που σαλάγας.
Και τότε πάει απόσταχα κατά τό πανηγύρι
που η όψη σου εitan θάματα μ' η λεβεντιά σου θάμα,
και που με τήσες βαθιά και χόρνεη η καρδιά μου
και που τά μάτια σου ελαμπα σαν τής μέρας τ' άστρο.

Πίνε στα όσκι τά σουράς, πίνε για με πιατάτσης.
'Ασε να γείρω ένα βραδι, να με χαδέρη ο πίκτος
και μεσ' οε κπιοτο όντερο γλυκά να σου συντήρω,
τι έχω καιρόν άμέτρητο τά μάτια μου να κλείσω
και χαρηνπό πάσα νυχτιά μαζί με την ψυχή μου.

'Α' λήλημα πλανητικό κ' απόσομο ήροσοπί
οι που περνάς τη λαγκαδιά καθώς και την καρδιά μου
ν' άσκόινεις κάθεν ευοδιά και την προη μου άκούμα
και που σκορπάς τη σωσιπιάς ώς τόν άνασομό μου,
δε θέλω πιά ν' άκούω σε γιατί μου όβνηι η πύτη.

Μά η πύτη 'ναι για με γλυκεία, τ' εινε η γαρά της πλάσης.
Τ' εινε τό όσδο του κορμού, της ζήσης είν' τ' άντίοι.
Τη νύχτα νύχτα τη βαθεία μην παίζεις τό καλάμι.
Γιομίζει ο λόγγος στέγαγμα, γιομίζει παραπότι,
γιομίζει η σιγάτα ούλο άπ' άγους και τό καλήρι γύρα,
γιομίζει και η ζωούλα μου πόθο και πίκρα άγάπης.

[Βουνα και Κάμποι]

Ρήγας Γκόλφης

ΕΥΤΥΧΗΣ ΑΠΑΘΗ

Βγαίν' άπ' έδώ που πουλιούν τό κρασί;
Δρόμει, περιδρομος που 'σαι και ού!
'Ολ' άλλαγμανα δεξιά και ξεορά,
τρώβαλες, φανίει' απόψε σταράβ.

Κάτι, φεγγάρι, δέν εινε ουστό ;
Τό 'να σου μάτι πως έτοι κλειστό ;
Πάλε μην τό 'τουσες κ' είσαι στυπύ ;
Αί, γέρο σύντροφε, είν' έντροπή.

Τι 'ναι που βλέπω ; καλέ κ' οι φανοί !
Κάποιος θαρρείς παλαβός τους κουνεί
άλλος στραβώνει και άλλος κνιζ'
είνε, τό βλέπω, πιωμένοι καιά.

'Ολ' άνω κάτω ! πως τώρα έγω
μόνος έδω ηστικτικά θά 'βγω ;
Γύρω, μου λέει μιá γυνώι χροσί,
πάλιν εκεί που πουλιά τ' κρασι.

[Τά Άσματα]

'Ηλίας Τανταλιδής